

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪ'Υ

Η Φλωρέτα

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Την ώρισμένη ώρα ο Φραντί, ή Φλωρέτα, ο Γιάννης κι' ο ξενοδόχος έτοιμάστηκαν για τὸ θέατρο.

Η Φλωρέτα ήταν συγκινημένη.

Ο Γιάννης μάντεψε τὴν συγκίνησι τῆς μικρῆς φίλης του.

— Τί ἔχεις; τὴν ρώτησε.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ στὸ ἐξηγήσω, τοῦ ἀπάντησε. Νά, ἡ σκέψις πῶς θὰ πᾶμε στὸ θέατρο κάνει τὴν καρδιά μου νὰ χτυπά.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο αισθάνομαι, τῆς εἶπε ὁ Γιάννης.

Βγήκαν κατόπιν στὸ δρόμο καὶ τράθηξαν γιὰ τὸ θέατρο.

Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ, ἡ Φλωρέτα τὰ ἔχασε πιὸ πολύ.

Τί κοσμοπλημμύρα, Θεέ μου!

Οὔτε στὰ πανηγύρια τῶν χωριῶν δὲν μαζευόταν τόσοσ κόσμος: κύριοι, κυρίες, νέοι, νέες, κόσμος λογιῆς-λογῆς.

Κάθισαν στὴ θέσι τοὺς παραζαλισμένοι καὶ περιμέναν ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις. Θὰ παιζόταν ἕνα δράμα, ὁ «Λιποτάκτης». Ἡ ὑπόθεσις του ἦταν πολὺ συγκινητικῆ. Ἕνας νέος ποὺ ὑπηρετεῖ στὸ στρατὸ ὡς κληρωτὸς, μαθαίνει ἑξαφνα πῶς πρόκειται νὰ παντρεύσῃ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, ποὺ τὴν λατρεύει, μ' ἕνα ἄλλο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ του.

Ἡ εἰδησις αὐτὴ κάνει τὸν στρατιώτη νὰ χάσῃ τὰ μυαλά του ἀπ' τὴ λύπη του καὶ τὴν ἀπελπισία του. Καὶ χωρὶς νὰ σκέφτεται τί κάνει, παρατάει τὸ λόχο του, τὸ σκάζει καὶ φεύγει γιὰ τὸ χωριὸ του, μετὴν ἀπόφασι νὰ σκοτώσῃ τὸ νέο ποὺ πρόκειται νὰ παντρευτῆ τὴν ἀγαπημένη του. Τὸν πιάνουν ὁμῶς, τὸν στέλνουν στὸ στρατοδικεῖο καὶ καταδικάζεται σὲ θάνατο!

Ο Γιάννης εἶχε συγκινηθῆ βαθεῖα παρακολουθώντας τὴν παράστασι.

Ἡ Φλωρέτα ἔκλαιγε

Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ὁ Γιάννης δὲν κρατήθηκε καὶ φώναξε:

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θάκανα! Ἔχει δίκη τὸ παλληκάρι...

Οἱ θεαταὶ πλάι του τὸν ἀκούσαν κι' ἔσκασαν στὰ γέλια. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν τᾶχασε.

— Μπράβο του τοῦ λεθέντη! εἶπε πάλι. Ἔτσι φέρνονται οἱ ἄντρες.

Πλάι στὸ Γιάννη ἡ Φλωρέτα ἔκλαιγε τοῦ καλοῦ καιροῦ. Τὸ δράμα ποὺ παιζόταν τὴν εἶχε κατασυγκινήσει καὶ τὰ δάκρυα τρέχανε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ποτάμι. Δάκρυα ἀληθινά, ὄχι ψέματα.

Ο ξενοδόχος ποὺ τοὺς συνώδευε, βλέποντας τὴν τόση συγκίνησι τῆς εἶπε:

— Μὴν κλαῖς, κόρη μου. Δὲν εἶν' ἀλήθεια ὄλ' αὐτὰ ποβλέπεις.

Μὰ ποὺ νὰ τὸν ἀκούσῃ ἡ Φλωρέτα. Βλέποντας τὸν λιποτάκτη στρατιώτη μπρὸς στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, αἰσθανόταν τὴν καρδιά τῆς νὰ ραγίξῃ καὶ δόστου δάκρυα...

Ἐξαφνα πρόβαλε στὴ σκηνὴ ἡ ἀρραβωνιαστικιά του μελλοθανάτου κρατώντας τὴ «χάρι» ποῦχε κατορθώσει νὰ πάρῃ.

— Σταθῆτε! Σταθῆτε! Χάρις!... Χάρις!..

Οἱ στρατιῶτες τοῦ ἀποσπάσματος κατεβάζουν τὰ ὄπλα. Ο κατὰδικὸς σώζεται καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά τῆς καλῆς του.

Τότε πειὰ ἡ Φλωρέτα δὲν εἶχε κρατημὸ. Νέο ποτάμι δακρύων τὴν πλημμύρισε, τὴν ἐμούσκεψε. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἔκλαιγε ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς. Γύρισε μάλιστα καὶ κύτταξε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸν Γιάννη. Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν. Καὶ τὰ μάτια τοῦ φίλου τῆς ἦσαν δακρυσμένα. Εἶχε κλάψει κι' ὁ Γιάννης.

Μετὰ τὸ δράμα παίξανε μιὰ κωμωδία πολὺ ἀστεία ποὺ τοὺς ἔκανε ὄλους νὰ γελάσουν μετὴν καρδιά τους. Πιὸ πολὺ μάλιστα ἀπ' ὄλους γέλασε ὁ Φραντί. Ξελιγώθηκε στὰ γέλια ὁ καλὸς δασοφύλακας.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φραντί, ἡ Φλωρέτα κι' ὁ Γιάννης ἐξύπνησαν πρωτὶ-πρωτὶ γιὰ νὰ πᾶνε στὸ δικαστήριον.

Ἡ δίκη θάρχιζε στὶς δέκα. Μὰ θέλανε νὰ βρισκονται ἐκεῖ ἑνωρίς. Ο Φραντί, ὅπως ὄλοι οἱ χωριάτες, φοβόταν τὰ δικαστήρια. Πῆρε λοιπὸν τὰ παιδιὰ καὶ φύγανε ἑνωρίς ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Τί θές τί γυρεύεις! Ἄς ἦσαν ἐκεῖ ἐγκαίρως, καλοῦ-κακοῦ.

Στὸ δικαστήριον ἦταν πολὺς κόσμος.

Ο Φραντί πλησίασε ἕναν κλητῆρα καὶ τὸν ρώτησε γιὰ τὴ δίκη.

— Περᾶστε ἐδῶ, τοῦ εἶπε ὁ κλητῆρας καὶ τὸν ἔμπασε μετὰ τὰ παιδιὰ στὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς τῶν μαρτύρων.

Στὴν αἴθουσα ἐκεῖνη βρισκόντουσαν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι, μάρτυρες γιὰ διάφορες ὑποθέσεις. Ὅλοι αὐτοὶ κύτταζαν τὴ Φλωρέτα καὶ θαύμαζαν τὴν δροσερὴ ὡμορφιά τῆς.

Ο Φραντί, ἡ Φλωρέτα κι' ὁ Γιάννης κάθησαν σ' ἕνα πάγκο κι' ἄρχισαν νὰ μιλοῦν ὡς ὅτου ὁ Φραντί ἀκούσε νὰ φωνάζουν τὸνομά του.

Μπήκε τότε στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων καὶ εἶδε τὸ λαθροθῆρα στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου, ἀνάμεσα σὲ δυὸ χωροφύλακες.

Πόσο ἀσχημὴ φυσιογνωμία εἶχε, πόση κακία φανέρωνε τὸ πρόσωπό του. Τὸ μέτωπό του ἦταν πολὺ χαμηλὸ καὶ τὰ μάτια του χωμένα βαθεῖα μέσα στὶς κόγχες τους.

Ὅταν ὁ πρόεδρος τὸν κάλεσε ν' ἀπολογηθῆ, εἶπε με φωνὴ σιγανὴ καὶ με τόνον ὑποκριτικὸ ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ κάνῃ κακὸ στὸ δασοφύλακα. Ἀπεναντίας, μάλιστα, τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῆ...

Ο Φραντί κατόπιν κατέθεσε ὅσα ξέρουμε, διηγήθηκε πῶς ἐγινε ἡ ἀπόπειρα ἐναντίον του... Κ' οἱ χωροφύλακες ἐπιθεταίωσαν τὴν κατάθεσί του, λέγοντας ὅτι ὁ λαιμὸς τοῦ Φραντί ἦταν καταμελανιασμένος, ὅταν ἔτρεξαν κοντὰ του.

Ἀφοῦ ἐξετάστηκε ὁ Φραντί, ὁ πρόεδρος κάλεσε τὸ Γιάννη, ὁ ὁποῖος, καλοντυμένος καὶ συμπαθητικὸς ὅπως ἦταν, ἔκανε σὲ ὄλους καλὴ ἐντύπωσι. Εἶπε πῶς εἶχε δὴ τὸν λαθροθῆρα γονατισμένον ἐπάνω στὸ στήθος τοῦ Φραντί νὰ τοῦ σφίγγῃ μετὰ ὅλην τὴ δύναμι τὸ λαιμὸ του. Λίγα λεπτὰ ἀκόμα ἂν ἀργοῦσε, σίγουρα ὁ κακοῦργος θὰ ἔπνιγε τὸν δασοφύλακα, γιὰτὶ εἶχε γίνῃ πειὰ κατακόκκινος κ' εἶχε τὸ στόμα του ἀνοιχτὸ, μὴ μπορῶντας ν' ἀναπνεύσῃ.

— Τότε, ἐπρόσθεσε ὁ Γιάννης, ἔπιασα τὸν λαθροθῆρα ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἀνάγκασα ν' ἀφήσῃ τὸν κύρ Φραντί.

Ο πρόεδρος, στὸν ὁποῖο εἶχε κάνει ἐντύπωσι ὁ νέος μετὴν ἀπλότητά του καὶ τὴν φυσικὴ εὐγένεια, συνεχάρῃ τὸν νέο γιὰ τὴ γενναιοτήτά του καὶ τὴν ψυχραιμία του. Συγχρόνως ὁμῶς ὁ λαθροθῆρας ἔρριξε ἐναντίον του ἕνα βλέμμα γεμᾶτο μίσος, τὸ ὁποῖο ὁμῶς ἔκρυψε τὴν ἴδια στιγμὴ, χαμηλώνοντας ὑποκριτικὰ τὰ βλέμματά του.

Ἐπειτα ἤρθε ἡ σειρά τῆς Φλωρέτας νὰ δώσῃ κι' αὐτὴ τὴν κατάθεσί τῆς. Ἡ νέα κόρη δὲν ἤθελε νὰ μὴ μόνῃ τῆς στὴν αἴθουσα. Μὰ ὁ πατέρας τῆς τῆς εἶπε ὅτι ἦταν ἀπαραίτητο νὰ πῇ κι' αὐτὴ ὅσα ἤξερε κι' ὅτι γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο εἶχαν πάει στὸ δικαστήριον.

— Εἶνε ὑποχρέωσί σου αὐτὸ, κόρη μου, ἐπρόσθεσεν ὁ Φραντί.

Τότε ἡ Φλωρέτα δὲν δίστασε πειὰ καὶ προχώρησε μέσα στὴν αἴθουσα.

Πόσο μικρὴ καὶ χαριτωμένη φαινόταν ἀνάμεσα στοὺς δικαστὰς, τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς χωροφύλακες! Εἶχε χαμηλώσει τὰ μάτια τῆς καὶ ἡ μακρυὴς τῆς θλεφαρίδες ἔρριχναν σκιά στὰ μάγουλά τῆς ποὺ εἶχαν γίνῃ χλωμά ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Εἶνε ἡ κόρη τοῦ δασοφύλακος, εἶπεν ὁ πρόεδρος στοὺς ἄλλους δικαστὰς.

Γυρίζοντας κατόπιν πρὸς τὴν Φλωρέτα, τὴν ρώτησε τὸνομά τῆς, τὴν ἡλικία τῆς καὶ κατόπιν μετὰ γλυκεῖα φωνὴ τῆς εἶπε νὰ καταθέσῃ ὅσα ἤξερε.

Ἡ Φλωρέτα δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, νὰ θρῆ δυὸ λόγια νὰ

ἀπάντηση.

Τέλος, ψιθύρισε με φωνή πολύ σιγανή:

— Δέν έχω θάρρος νά μιλήσω... Τά χάνω...

*Αλλά ένα συμπαθητικό ψιθύρισμα του πλήθους, τής έδωσε κουράγιο. Έκτος αυτού, κι' ο πατέρας της τής είχε πη ότι τὸ καθήκον της ήταν νά πη τὴν ἀλήθεια.

— Πές μας, κορίτσι μου, τί εἶδες; τής ξαναεἶπε ὁ πρόεδρος.

— Εἶδα τὸ Γιάννη πού ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα μου, ἀπάντησε ἡ Φλωρέτα.

— Κι' αὐτὸς ἐδῶ ὁ λαθροθήρας, τί ἔκανε;

— Ἦταν πεσμένος πάνω ἀπ' τὸν πατέρα μου, τὴν ὥρα πού ὁ Γιάννης τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσει νὰ τὸν παρατήρησῃ... Μά κι' ἐκεῖνος ἔσφιγγε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸν πατέρα μου, σὰν νάθελε νὰ τὸν πνίξῃ...

Τὰ λόγια τής Φλωρέτας ἔκαναν μεγάλη αἴσθησι στοὺς δικαστὰς καὶ στὸ ἀκροατήριο. Ὁ δικηγόρος τοῦ κάκου ἔχασε τὰ χρυσᾶ του λόγια γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν πελάτη του... Οἱ ἔνορκοι ἀποσύρθηκαν σὲ σύσκεψι, τὸν ἐκήρυξαν ἔνοχο καὶ τὸ δικαστήριό του ἐπέβαλε πέντε χρόνων φυλάκισι. Μετὰ τὴν ἐκδοσι τής καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ὁ λαθροθήρας ὠδηγήθηκε ἔξω, ἀλυσοδεμένος καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ δύο χωροφύλακες.

Τὴ στιγμὴ ὅμως πού περνοῦσε μπρὸς στοὺς μάρτυρες, κοντοστάθηκε μιὰ στιγμὴ, κύτταξε ἄγρια τὸ Γιάννη καὶ, δείχνοντάς του ἀπειλητικὰ τὴ γροθιά του, τοῦ εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή:

— Θὰ σοῦ τὸ ξεπληρώσω μὲ τὸν τόκο ἐγὼ μιὰ μέρα ἔσένα!

Ἡ Φλωρέτα πού εἶχε ἀκουσε τὰ λόγια αὐτά, ἔγινε κατάχλωμη.

— Ω! πῶς τὸν φοβόταν τὸν ἄνθρωπο αὐτό!...

Εὐτυχῶς θὰ ἔμενε φυλακισμένος πέντε ὀλόκληρα χρόνια.

Ναί... Ἄλλὰ κατόπιν;...

Τὸ βράδυ ξαναγύρισαν μὲ τὸ σιδηρόδρομο. Ἡ Φλωρέτα ὅμως δέν εἶχε πειὰ καθόλου διάθεσι. Ἐβλεπε ἀδιάκοπα μπροστὰ τής τὸν ἄγριο ἐκεῖνο κακούργο, ὁ ὁποῖος ἀπειλοῦσε τὸ Γιάννη.

Πρὶν ἀνεβοῦν στὸ σιδηρόδρομο, ὁ Γιάννης τοὺς ἀφησε γιὰ λίγες στιγμὲς γιὰ νὰ πάη κάπου. Ὅταν γύρισε ἡ Φλωρέτα τὸν ρώτησε πού εἶχε πάει, μὰ ἐκεῖνος δέν θέλησε νὰ τής ἀπάντησῃ.

Μέσα στὸ θαγόνι, ὁ Φραντί, κουρασμένος καθὼς ἦταν, ἀποκοιμήθηκε. Κανένας ἄλλος ἐπιβάτης ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δασοφύλακα, δέν ἦταν στὸ ἴδιο θαγόνι.

Ὁ Γιάννης ἔβγαλε τότε μιὰ ὠμορφὴ βελουδένια θήκη ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ δίνοντάς τὴν στὴν Φλωρέτα, τής εἶπε:

— Μὲ ρώτησες πρὸ ὀλίγου πού πῆγα. Πῆγα λοιπὸν καὶ πῆρα αὐτὸ ἐδῶ. Σοῦ ἀρέσει;

Ἡ Φλωρέτα ἀνοῖξε τὴ θήκη καὶ εἶδε μέσα τὸ ἀσημένιο κόσμημα πού εἶχε δῆ τὸ πρωτὶ, ὅταν πέρασαν μπρὸς ἀπὸ τὸ κοσμηματοπωλεῖο καὶ εἶχε πη ότι τής ἄρεσε.

— Ἄ! Γιάννη, εἶπε, δέν ἔπρεπε νὰ μοῦ ἀγοράσης ἓνα τέτοιο στολίδι.

Τὰ μάτια της ὅμως ἔλαμπαν ἀπὸ εὐχαρίστησι καθὼς ἐπρόσθεσε:

— Θὰ εἶνε πολὺ ἀκριβὸ χωρὶς ἄλλο; Μά ἐγὼ δέν σοῦ χάρισα ποτὲ τίποτε.

— Ἐγὼ εἶμαι πολὺ πιὸ εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα, Φλωρέτα μου, τής ἀπάντησε ὁ Γιάννης, γιατί θὰ μὲ συλλογίζεσαι ὅταν τὸ φορᾶς...

Ἡ Φλωρέτα εὐχαρίστησε δειλὰ τὸ Γιάννη. Θὰ ἤθελε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ πιὸ θερμὰ, πιὸ ἐγκάρδια, μὰ τώρα εἶχε μεγαλώσει πειὰ καὶ δέν εἶχε μὲ τὸ φίλο της τὸ θάρρος πού εἶχε ἄλλοτε.

***

Μετὰ τὴν ἐπιστροφή τους, ἡ Φλωρέτα, ὁ Γιάννης κι' ὁ Φραντί μιλοῦσαν γιὰ τὸ ταξίδι τους καὶ γιὰ τὶς ἐντυπώσεις

αὐτὸ ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ τὸ κακουργιοδικεῖο. Ἐπειτα ἔπαψαν σιγά-σιγά νὰ μιλοῦν σχετικῶς καὶ κράτησαν τὶς ἀναμνήσεις τους γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους, κουβεντιάζοντας γι' αὐτὲς ὅταν ἦσαν μόνοι. Ὁ «Λιποτάχτης» προπάντων ἀποτελοῦσε ἀνεξάντλητο θέμα συνομιλίας.

Μὲ τὴν ἀνοιξι, ἄρχισαν πάλι ἡ δουλειές. Ὁ Γιάννης δέν μπορούσε τώρα νὰ πηγαίνει κάθε βράδυ γιὰ νὰ βλέπῃ τὴ Φλωρέτα, γιατί δούλευε ὡς τὴ νύχτα. Ἡ Φλωρέτα πάλι πηγαίνει κάθε Κυριακὴ στὴν ἀγροικία τῶν Ντεμάρ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς Κυριακὲς αὐτὲς ἔγιναν κι' οἱ ἀρραβῶνες τής Ρόζας, τής ἀδελφῆς τοῦ Γιάννη, ἡ ὁποία ἦταν πειὰ νέα δεκαεννέα χρόνων, μ' ἓναν ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐκατάστατους γεωργούς τῶν περιχώρων.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔγιναν καὶ οἱ γάμοι. Στὰ χωριά, ἡ τελετὴ τῶν γάμων γίνεται μὲ μεγάλη πομπὴ καὶ παίρνει πανηγυρικὸ χαρακτήρα. Ἡ Φλωρέτα βοήθησε μὲ προθυμία τὴν κυρὰ Ντεμάρ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ διάφορα φαγητὰ τοῦ γαμηλίου γεύματος. Ὁ Φραντί, κατὰ διαφορά τής κομῆσεως ντὲ λάντ, προσέφερε τὸ κυνήγι κι' ὁ γέρο Ἄλλάρ ἔφερε ὠραιότατα καὶ μεγάλα μπαρμπούνια, τὰ ὁποῖα εἶχε ψαρέψῃ ὁ ἴδιος.

Τὸ τοσαπέρι στοῦθηκε στ' ἴν αὐλὴ καὶ στολίσθηκε ὡμορφα μὲ καταπράσινα κλαδιά. Ὡς πενήντα πρόσωπα κάθησαν σ' αὐτὸ κι' ἡ Φλωρέτα ἦταν ἡ ὡμορφότερη ἀπὸ τὶς κοπέλλες μὲ τὸ κομψὸ γαλάζιο τῆς φόρεμα.

Ὁ Ἄλλάρ πού εἶχε νὰ τὴν δῇ ἓνα χρόνο, τής ἔλεγε ὀλοένα:

— Εἶσαι ἡ ὡμορφότερη ἀπ' ὅλες, μικρούλα μου, καὶ σὲ λίγο θάρθῃ κι' ἡ δική σου σειρά νὰ ταντρευτῆς.

Καί, γιὰ ν' ἀστειωτῆ, ἐπρόσθετε:

— Θὰ πάω νὰ σὲ ζητήσω ἐγὼ ἀπὸ τὸν Φραντί. Σίγουρα θὰ εὐχαριστήθῃ νὰ μὲ κἀνῃ γαμπρό του.

Καί ὁ δασοφύλακας γελοῦσε μ' ἀφέλεια.

10*

ΟΠΟΥ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΟΤΙ ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΑΖΥ ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ

Μετὰ τὸ τραπέζι χόρεψαν. Εἶχαν καλέσει τοὺς καλύτερους μουσικούς τῶν περιχώρων καὶ ὅταν, μετὰ τοὺς τοπικούς χοροὺς, ἦρθε ἡ σειρά τής πόλκας καὶ τοῦ θάλς, ὅλοι οἱ νέοι ζητοῦσαν νὰ χορέψουν μὲ τὴν Φλωρέτα. Μά ὁ Γιάννης ἤθελε νὰ χορεύῃ μόνο μ' αὐτὸν ἢ φίλη του κι' ὄχι μ' ἄλλον κανένα. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄλλοι νέοι

ψιθύριζαν μεταξύ τους:

— Κύττα ἀξιώσεις πού τὶς ἔχει!

Ἄλλὰ, σὲ κάποια στιγμὴ, ἓνα ψηλὸ καὶ ὡμορφο παλληκάρι πού εἶχε πάει στὸ γάμο μαζύ μὲ τὸν γέρο Ἄλλάρ, πρυσκάλεσε τὴν Φλωρέτα κι' ἄρχισε νὰ χορεύῃ μαζύ τής. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ βαθειὰ μελαγχολία κυρίευσε τὸ Γιάννη. Πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιά, ἀπ' ὅπου μπορούσε νὰ βλέπῃ τὴ Φλωρέτα καὶ, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' ὁ ἴδιος τὴν αἰτία, δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του πού τὰ σκούπιζε γρήγορα μὲ τὸ χέρι του γιὰ νὰ μὴ τὰ ἴδουν.

Ἡ Φλωρέτα στὴν ἀρχὴ εὐχαριστήθηκε πολὺ. Οἱ ἦχοι τής μουσικῆς ἦσαν γοργοί κι' εὐθυμοί κι' ὁ καθαλλιέρος της τὴν στριφογύριζε σὰν ἀνέμη... Ἄλλὰ, μετὰ τὸ χορὸ, ἔνοιωσε πὼς κάτι τής ἔλειπε...

Ἀλήθεια, πού ἦταν ὁ Γιάννης; Ἀφοῦ ἔψαξε παντοῦ, τὸν βρῆκε κρυμμένο στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιά. Ὁ Γιάννης νομίζοντας ὅτι κανένας δέν τὸν πρόσεχε, δέν σκούπιζε τὰ δάκρυά του, ἀλλὰ τ' ἄφηνε νὰ τρέχουν ἐλεύθερα.

— Τί ἔχεις, Γιάννη μου; τὸν ρώτησε ἡ Φλωρέτα. Τί ἔχεις κι' εἶσαι λυπημένος;

(Ἀκολουθεῖ)